

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 29—30

ΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΕΥΤΑΞΙΟΥ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας, 19 Ἰουλίου, τὴν Κυβέρνησιν ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἀθ. Εὐταξίας. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι σημαντικώτατον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι ὁ νέος Πρωθυπουργός, ὡς Ὑπουργός μὲν ἐγένετο εἰσηγητὴς σπουδαιοτάτων νόμων ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Βουλευτὴς δὲ καὶ Πληρεξούσιος ἐπῆρξε πάντοτε ἐπιθετικὸς συνήγορος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἶναι λίαν ἀνδιαφέρον νὰ γνωσθῶσιν αἱ περὶ τῆς Ἐκκλησίας γνώμαι αὐτοῦ, ταύτας δὲ ὁ νέος Πρωθυπουργός ἔχει διατυπώσει ἰδίως ἐν τῇ ἀξιωματικῇ ἀγορεύσει αὐτοῦ ἐν τῇ Γ' Ἐθνοσυνελεύσει κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 13 Μαΐου 1922 ὅτι συνεζητοῦντο τὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος. Ἡ ἀγόρευσις ἐκεῖνη ἔχει ὡς ἑξῆς:

Α'.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ αὐτοκέφαλον, θεμελιώδης διάταξις τῆς Ἐκκλησίας

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ. Τὸ αὐτοκέφαλον, κύριοι, εἶνε θεμελιώδης διάταξις τοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτοῦ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν διακρίνεται ἡ ἡμετέρα ἀπὸ πάσης ἄλλης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὴ ἐν πρώτοις ἀπὸ τῆς Δυτικῆς ἢ Ῥωμαιοκαθολικῆς λεγομένης Ἐκκλησίας. Αὕτη ἀπεσχίσθη ἐκείνης, ἀφ' οὔτου ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ὅλας τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ῥώμης, ὡς μονοκράτορος, ὡς δῆθεν τὸ τοτρητοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὡς ὄρατῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καὶ κυρία αἰτία τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, τοῦ χωρίσαντος τὴν Δυτικὴν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀπέναντι τοῦ πρωτείου ὁ Ἐπίσκοπος Ῥώμης θέτει ἐν δευτέρῳ μοίρᾳ πᾶσαν ἄλλην διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως προσθήκην, προκειμένου περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος, «καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ» (filioque), ὡς μαρτυρεῖ ἰδίᾳ ὁ Οὐνιτισμός.

Ἀλλὰ, κύριοι, τὸ αὐτοκέφαλον διακρίνει τὴν Ὁρ-

θόδοξον Ἀνατολικὴν ἕξισιν καὶ ἀπὸ τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀποκρούσασαι τὴν μίαν ὄρατὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πάπα, μετέπεσαν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ἦτοι εἰς τὸ ἀκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι, εὐθὺς ὡς ἀποβάλλῃ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τὸ αὐτοκέφαλον, ἀναγκάτως θὰ καταντήσῃ αὕτη εἰς ἐν ἐκ τῶν δύο ἀντιθέτων ἄκρων, ἢ εἰς τὴν μίαν κεφαλὴν τῆς Ῥώμης, ἢ εἰς τὸ ἀκέφαλον τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν, καὶ μόνον Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται αὕτη οὔτε νὰ εἶνε οὔτε νὰ λέγηται.

Ἐπαναλαμβάνω, κύριοι, ὅτι τὸ αὐτοκέφαλον εἶνε θεμελιώδης διάταξις, τὴν ὅποιαν ἔθηκεν εἰς ἑαυτὴν ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισε μόνον αὐτό, χωρὶς βεβαίως διὰ τοῦτο ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς καταργήσεως ἢ τροποποιήσεως τοῦ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ὅχι μόνον δι' ἀπλῆς Βουλῆς, ἀλλ' οὐδὲ διὰ Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἥμιστα δὲ πάντων διὰ δημοψηφίσματος, ὡς ἐπρότεινεν ὁ ἀξιότιμος ἐξ Ἀιτικῆς καὶ Βοιωτίας συνάδελφος, ἐφάνη δὲ ἀποδεχόμενος καὶ ὁ ἀξιότιμος ἡγέτης τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος.

Ἡ ἱστορία τοῦ αὐτοκεφάλου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ

Τὸ αὐτοκέφαλον, κύριοι, κρατεῖ ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία αὐτῆς. Ἐν ἀρχῇ ἐκάστη ἐπαρχία τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους, πολιτικῶς ἀνεξάρτητος τῆς ἄλλης, ἀπῆρτιζεν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, κυβερνωμένην ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς, οἵτινες, δις τοῦ ἔτους συιερχόμενοι ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἐπισκόπου ταύτης, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Μητροπολίτης, ἔλυον πᾶν ζήτημα, ἀναφυόμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῶν. Ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀφ' οὔτου ἔγιναν αἱ Ἐπαρχίαι (Praefecturae praetorii) καὶ αἱ Διοικήσεις (Vicariati), εἰς αἷς ὑπήχθησαν αἱ ἐπαρχίαι, αἱ πρωτεύουσαι αὐτῶν ἔγιναν συγχρόνως καὶ κέντρα ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, καθ' ἣν οἱ Μητροπολίται τῶν πρωτευουσῶν τῶν ἀνυψώθησαν εἰς Ἐξάρχους ἢ Πα-

τριάρχας, υπεράνω δὲ τούτων ἴσαντο, ὡς πρῶτοι πάντοτε ἐν ἴσοις (primi inter pares), οἱ Ἐπίσκοποι Ῥώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, τῶν δύο πρωτευουσῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους. Ἐξαιρέσει δὲ τῶν τελευταίων τούτων καὶ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, ὧν τὸ αὐτοκέφαλον παρέμεινε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀμετάβλητον, ἐκ λόγων ἱστορικῶν μᾶλλον, αἱ ἄλλαι Ἐκκλησιαί παρεκλούθουν συνήθως τὰς πολιτικὰς μεταβολὰς, ὡς συνεβη τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Αὕτη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐκηρύχθη ἐν αὐτῇ τὸ Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησιῶν, ἦτο ἐπαρχία Ῥωμαϊκή, ἔχουσα πρωτευουσαν τὴν Κόρινθον, ἣς ὁ ἐπίσκοπος διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος αὐτῆς Μητροπολίτης. Ὅτε δὲ βραδυτερον ἡ ἐπαρχία Ἀχαΐας, ὡς ἐκαλεῖτο ἡ Ἑλλάς, ὑπῆρθη εἰς τὴν Διοίκησιν Μακεδονίας, ὁ δὲ Μητροπολίτης τῆς πρωτεύουσας ταύτης Θεσσαλονίκης ἀνεδειχθῆ Ἐξάρχος, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τούτου ὑπῆρθη καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἀφ' οὗτου δὲ ἡ Διοίκησις τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Ἰλλυρικοῦ ὑπῆρθησαν εἰς τὸ Δυτικὸν Κράτος, συνυπῆρθησαν καὶ αἱ Ἐκκλησιαί αὐτῆς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Ῥώμης, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἀρχαῖος ἐρημνευτὴς τῶν κανονίων Ζωναράς (ἐρμην. κη' καν. Δ' Οἴκουμ. Συν.) καὶ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ΣΓ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν οἷς ὑπογραφονται ὁ μὲν Θεσσαλονίκης Ἰωάννης, ὡς Βικάριος καὶ Λεγατάριος ὁ δὲ Κορίνθου Στέφανος, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου Ῥώμης, οἱ δὲ Γορτυνῆς Κρήτης Βασίλειος καὶ Ἀθηνῶν Ἰωάννης, ὡς Ἀρχιεπίσκοποι τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου Ῥώμης. Ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τοῦ ἡ αἰῶνος, ὑπῆρθησαν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Ἐκκλησιαί εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, διότι καὶ πολιτικῶς εἶχον ὑπαχθῆ αὐτῷ ἤδη εἰς τὴν τότε πρωτεύουσαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Τὸ αὐτοκέφαλον θεοπιστῶμενον ὑπὸ δύο Οἴκουμ. Συνόδων

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀρχαία καὶ ἀδιάπτωτος πράξις τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκρυσταλλώθη εἰς θεμελιώδη αὐτῆς διάταξιν ὑπὸ δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Δ' (καν. 15') καὶ τῆς ΣΓ' (καν. 17'), αἵτινες ἀμφότεραι ἐθέσπισαν ἀναγινώσκει: «Ἐἴ τις ἐκ βασιλικῆς

ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις ἢ αἰθὺς καινισθῆ, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις καὶ ἡ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τάξις ἀκολουθεῖτω». Εἰς τοὺς κανόνας αὐτοὺς ἐδράζεται τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν πᾶσα χώρα, ἐφ' ὅσον πολιτικῶς ὑπάγεται εἰς ἄλλην, συνυπάγεται καὶ ἐκκλησιαστικῶς, εὐθὺς δέ, ὡς τύχη τῆς πολιτικῆς τῆς ἀνεξαρτησίας, καθίσταται καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνεξάρτητος, τοῦτεστιν αὐτοκέφαλος.

Αὐτοὺς τοῖς κανόνας ἀνέταξεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν κανόνων ἐκηρύχθησαν αὐτοκέφαλοι αἱ Ἐκκλησιαί τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρθη δὲ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ταύτης καὶ αἱ Ἐκκλησιαί τῆς Ἑπτανήσου καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν κανόνων ἀνεκηρύχθησαν αὐτοκέφαλοι καὶ αἱ Ἐκκλησιαί τῆς Ῥουμανίας καὶ Σερβίας.

Ἐπιπλέον, κύριοι, μεθ' ὅσα εἶπον μέχρι τοῦδε, νὰ μὴ ὑπολείπεται εἰς ὑμᾶς ἀμφιβολία τις περὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς θεμελιώδους διατάξεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁλοίαν, ὡς τοιαύτην, δὲν δικαιούται ἡ Πολιτεία νὰ μεταβάλῃ ἢ καὶ νὰ τροποποιήσῃ. Ὡς ἐκ τούτου θεωρῶ καθαρὰν ματαιοσπουδίαν πᾶσαν συζήτησιν ἡμῶν περὶ αὐτοκεφάλου, ὅπως δὲ περιττὸν καὶ αὐτὸ τὸ ὑπὸ συζήτησιν δεύτερον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἀφοῦ ἐψηφίσθη ἤδη τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἄρθρον, καθ' ὃ, ὡς ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι, ἀναγνωρίζεται ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διότι, ἵνα εἶναι ἡ Ἐκκλησία αὕτη Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος, ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ φέρῃ ὅλα τὰ γνωρίσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφει τὸ 2 ἄρθρον καὶ τὰ ὁποῖα, κυρίως εἰπεῖν, δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸν θεμελιώδη χάρτην τῆς Πολιτείας, ὁποῖος εἶνε τὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ἐγχειρίδιον Ἱερᾶς Κατηχήσεως.¹

Β'.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΕΝ Ἑλλάδι

Ἀπολαύει ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία;

Τὴν συζήτησιν περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας, ἧς ἐπὶ τοσαύτας συνεδριάσεις ἀπασχολεῖ τὴν Ἐθνο-

1. Παραλείπονται περαιτέρω λεχθέντα περὶ τῶν γένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Ἐπιτάξις φρονεῖ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ χειραφετηθῶσιν αὐταὶ παρὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου καὶ νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

συνέλευσιν, ἐθεώρησα ἐγὼ τόσον ἀνιαρὰν καὶ ἀσκοπον, ὥστε ἀπέφυγον μέγιστον τοῦδε νὰ μετάρχω αὐτῆς. Ἐὰν δ' ἔλαβον τώρα τὸν λόγον, ἔπραξα τοῦτο, ὅπως προλάβω τὰ ἄετοπα, εἰς ἃ θὰ ὠδήγει ἡμᾶς ἡ περὶ αὐτοκεφάλου πρότασις τοῦ ἐξ Ἀτικῆς καὶ Βοιωτίας κ. συναδέλφου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐπάναγκες ἐνόμισα νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς σχέσεως μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὅπερ ἔπρεπε κυρίως ν' ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς, συζητουμένης τὰ περὶ τῶν ὄρων ἀνεκτῆ καὶ ἐλευθέρου, προκειμένου περὶ τῶν γνωστῶν ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων θρησκειαῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἦκουσα δὲ μετ' ἀπορίας τῶν ἀλλοδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων συναδέλφων παραπονουμένων, ὅτι αἱ ἐτεροδόξοι Ἐκκλησίαι καὶ αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι τίθενται ἐν ἡττονι μοίρᾳ ἀπέναντι τῆς κρατοῦσης παρ' ἡμῖν Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε ἐλευθέρου, ἐνῶ αὐταὶ τυγχάνουσιν ἀνεκταὶ μόνον. Ἄλλ' εἶνε τοῦτο ἀληθές καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι; Βεβαίως ὄχι!

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, μετ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀναγνωριζομένην εἰς αὐτὴν προνομιοῦχον θέσιν, εἶνε αὐτόχρημα ὑποχείριος εἰς τὴν Πολιτείαν, ἐνῶ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι καὶ θρησκεῖαι ἀπολαύουσι παρ' ἡμῖν πάσης δυνατῆς ἐλευθερίας. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν δὲν εἶνε κυρία τῆς περιουσίας τῆς· διότι ἀνά πᾶσαν στίγμην ἡ Πολιτεία δύναται νὰ τὴν διασπάσῃ, ὡς ἔπραξε τὸ 1833—34, ὅτε διαλύσασα αὐτὴ ἀπειρίαν Μοναστηρίων ἐκατέρου φύλου, ἐδήμειυσε πᾶσαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν, ἢ νὰ τὴν ἀπαλλοτριώσῃ ἀναγκαστικῶς ἀντὶ πινακίου φακῆς, ὡς πράττει αὐτὴ τώρα. Ἄνευ ἀδείας τῆς Πολιτείας δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ ἢ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς. Ἡ Ἱερά αὐτῆς Σύνοδος εἶναι ἀπλῆ ὑπάλληλος ἀρχὴ τῆς Πολιτείας, οὐδεμίαν ἀπόφασιν δυναμένη νὰ λάβῃ ἐν ἀπουσίᾳ ἢ ἐν ἀρνήσει προσυπογραφῆς τοῦ Β. Ἐπιτρόπου. Οὔτε Μητροπολίτης, οὔτε Ἐπίσκοπος αὐτῆς καθίσταται, χωρὶς νὰ διορισθῇ αὐτὸς παρὰ τοῦ Βασιλέως.

Αὐταί, κύριοι, εἶνε αἱ ἐλευθερίαι, τῶν ὁποίων ἀπολαύει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία καὶ διὰ τὰς ὁποίας, ὡς φαίνεται, τὴν ζηλεύουσιν οἱ ἀλλόδοξοι καὶ ἀλλοθρήσκοι συναδέλφου. Ἐρωτῶ ὅμως ἐξ αὐτῶν τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ δυτικοῦ δόγματος, θὰ ἠνείχοντό ποτε αὐτοὶ νὰ γίνῃ κοινωνοὶ τῶν τοιούτων ἐλευθεριῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία των; Θὰ ἠνείχετό ποτε αὐτὴ νὰ διαλυθῶσι τὰ Μοναστήριά της ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ δημευθῶσιν ἢ ἀπαλλοτριωθῶσιν ἀναγκαστικῶς τὰ κτήματά των, οἱ δὲ Ἐπίσκοποι της νὰ καθίστανται τοιοῦτοι

διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, οὐδεμίαν δὲ ἀπόφασιν αὐτῶν νὰ ἔχῃ ἰσχὺν ἀνευ ἐγκρίσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν;

Ὁ καταστατικὸς Νόμος καὶ ὁ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων ἀντιστρατεύονται πρὸς τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας.

Τὸ Σύνταγμα, κύριοι, καθιεροῖ τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Ἄλλ' ἡ κειμένη ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν νομοθεσία ἀντεισάγει ἐν πολλοῖς τὴν ἀνατροπὴν των. Οὕτως, αὐτὸς ὁ Καταστατικὸς Νόμος ἀναγνωρίζει, ὡς ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τὴν Σύνοδον διαρκῆ, ἀπαρτιζομένην ἐκ πάντε μόνον μελῶν, οὐχὶ δὲ τὴν ὅλην Ἱεραρχίαν, συνεροχόμενην εἰς τὴν Σύνοδον δις τοῦ ἔτους, ὡς διακελεύουσιν οἱ Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ κανόνες.

ΑΛ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ. — Ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνεγνώρισεν τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τὴν Σύνοδον διαρκῆ;

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ. — Βεβαίως δὲν ἀγνοῶ ὅτι λέγει ὁ κ. συνάδελφος, ἀλλὰ δὲν ἀγνοῶ ὡσαύτως, ὅτι καὶ πολλοὶ ὄροι, τεθέντες διὰ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, δὲν ἐτηρήθησαν ὑπὸ τῆς ἐπακολουθησάσης αὐτὸν ἐκκλησιαστικῆς μας νομοθεσίας, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Μεταξύ, κύριοι, τῶν ἄλλων αὐτῶν ὄρων σᾶς ἀναφέρω τὸν σπουδαιότατον πάντων, καθ' ὃν ὁ Συνοδικὸς Τόμος θέλει τὴν Ἱ. Σύνοδον «διοικοῦσαν τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροῦς κανόνας ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πᾶσης κοσμητικῆς ἐπεμβάσεως».

Ἄλλὰ ποῦ ἔχνος τηρήσεως τοῦ ὄρου τούτου ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τοῦ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων Νόμου, ὅταν δι' αὐτῶν ὑποχρεῶνται οἱ ἀρχιερεῖς καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας των καί, ὡς ἀνάγκη, καλῶνται ὡς Συνοδικοί, νὰ παρέχωσιν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ διατελῶσιν εἰς αὐτὸν πιστοί, ὡς εἰς κυρίαρχον των; Ποῦ ἔχνος τηρήσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄρου, ὅταν ὁ Καταστατικὸς Νόμος ἐν ἄρθρῳ μὲν ΣΤ' αὐτοῦ διακελεύῃ, ὅτι (ἀναγινώσκεις), «πᾶσα ἀπόφασις, ἢ πράξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γινομένη ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου, ἢ μὴ φέρουσα τὴν προσυπογραφὴν αὐτοῦ εἶνε ἄκυρος», ἐν ἄρθρῳ δὲ ΙΔ' ὀρίζει, ὅτι διὰ πᾶσαι ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου, καίτοι προσυπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐγκρίσις τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως, ὡς ἀνάγκη δι' αὐτῆς ἐπι-

βάλλεται ποινή ἀνωτέρα δεκαπενθημέρου ἀργίας ἢ σωματικοῦ περιορισμοῦ:

Ἐν τούτοις, κύριοι, μεθ' ὅλην τὴν ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας νομοθεσίας ἀνατροπὴν τοῦ σπουδαιοτάτου τῶν ὄρων τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν παραμένει ἀδιάσειστον διότι αὐτό, ὡς εἶδομεν ἤδη, ἐρείδεται εἰς θεμελιώδη διάταξιν, κρατήσασαν ἀνεκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κυρωθεῖσαν ὑπὸ δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὡς τοιαύτην ἰσταμένην ὑπεράνω παντὸς Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου.

Ὁ Συνοδικὸς Τόμος καὶ ὁ Ἀντίτομος τοῦ
Θ. Φαρμακίδου

ΑΛ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.— Τίς ἡ ἀνάγκη τότε νὰ γίνον αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ ἐκδοθῇ ὁ Συνοδικὸς Τόμος

ΑΘ. ΕΥΓΑΞΙΑΣ.— Διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωρία, ἣς θεωρεῖται μὲν ἀναγκαία μεταξὺ τῶν ἁμοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, εἶνε δὲ αὐτόχρονον ἀπαραίτητος μεταξὺ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐν ΚΠόλει Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ λόγους ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικούς, ἀλλὰ καὶ ἐθνικούς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωρία μεταξὺ αὐτῶν εἶχε διακοπῇ, ἅμα ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτή, ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ Ἐπανάστασις· διότι πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς τοῦτο ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ νὰ ἐξωθήσῃ αὐτοὺς εἰς νέας σφαγὰς.

Βραδύτερον δημοσιευθεῖσα ἡ διακήρυξις τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἦτο ἔργον κυρίως τοῦ ἑτεροδόξου ἀντιβασιλέως Μάουρου, ἐσκανδάλισε πολλούς, ὄχι τόσον διὰ τὴν γενομένην δι' αὐτῆς ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσον διότι ἀνεγνωρίζετο, ὡς κυρίαρχος αὐτῆς ἔστω καὶ ὡς πρὸς τὸ διοικητικόν της μέρος ὁ τότε ἑτεροδόξος Βασιλεὺς, ὑπεδουλοῦτο δὲ τελείως ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Πολιτείαν, ἀφοῦ καὶ τὸν πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς Συνόδου ἔμελλε νὰ διορίζῃ κατ' αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς. Εἰς τὴν διακήρυξιν ἐκείνην ἐπηρεολούθησεν ἡ διάλυσις τῶν Μοναστηρίων καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας των, ἡ μετάφρασις τῶν γραφῶν καὶ ἡ διάδοσις βιβλίων ὑπομονευόντων τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐδημιουργήθη δὲ οὕτω πως κατάστασις πραγμάτων, ἐμβάλλουσα εἰς ἀνησυχίαν πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι συντηρητικούς, ἐμπνέουσα δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐν Κων/πόλει φρόβους περὶ κινδύνου ἐκπτώσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας.

Τότε οἱ μετριοπαθέστεροι ἐν Ἀθήναις ἐζήτησαν νὰποκατασταθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωρία μετὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ὑπ' αὐτῆς τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Ἀντὶ τούτου ὅπως ἐξαδόθη τὸ 1850 ὁ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν ᾧ ἀναγνωσόμεναι: «Ὁρίσαμεν, ἵνα ἡ ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία... ἐπαρχὴ τοῦ λοιποῦ κυριαρχικῶς αὐτοκέφαλος... γνωρίζουσα Σύνοδον διαρκῆ, ... Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς καθισταμένην διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Τόμου τὴν Ἱερὰν ἐν Ἑλλάδι Σύνοδον ἐπιγνωσόμεν αὐτὴν καὶ ἀνακηρύττομεν πνευματικὴν ἡμῶν ἀδελφὴν... δαφιλεῖομεν δὲ αὐτῇ καὶ πάσας τὰς προνομίας καὶ πάντα τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα, τὰ τῇ ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ παραμαρτοῦντα».

Ὁ τοιοῦτος Συνοδικὸς Τόμος ἐξηρέθισε καὶ ἄλλους, ἰδίως δὲ τὸν Θεόκλητον Φαρμακίδην, ὅστις ὑπῆρξεν συνεργάτης τοῦ Μάουρου ἐν τῇ συντόξει τῆς διακηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο δὲ ἀνέλαβε νὰ ὑπεραμυνθῇ αὐτῆς ἐπιτιθέμενος μετὰ δυνάμεως λόγου, ἀλλὰ καὶ μετὰ δοιμύτητος γλώσσης πρωτοφανοῦς, ἐναντίον τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου διὰ τοῦ πολυκρότου Ἀντιτόμου του. Κατώρθωσε δὲ πράγματι νὰ διασώσῃ οὕτω πως ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ νομοθεσίᾳ τοῦ 1852 πολλὰς διατάξεις τῆς διακηρύξεως τοῦ 1833, ἀντιστρατευομένας πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, ὡς ὑπέδειξα ἤδη πρότερον.

Ἡ γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή.

Ἐν πρώτοις ἀπεστερήθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ συνέρχηται εἰς Σύνοδον δις τοῦ ἔτους, ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή.

ΑΛ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.— Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Συνοδικὸς Τόμος ἀναγνωρίζει, ὡς ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, τὴν διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον;

ΑΘ. ΕΥΓΑΞΙΑΣ.— Συγχρόνως ὅμως θέτει αὐτός, ὡς πρότερον καὶ κυριώτατον ὄρον, ἵνα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικῆται κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας. Τί δὲ δικελεύουσιν οὗτοι; Ἀκούσατε, παρακαλῶ, κ. συνάδελφε (ἀναγινώσκει): «Βραδύτερον τοῦ ἔτους Σύνοδος γινέσθω τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἀνακηρύττωσαν ἀλλήλους τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας καὶ τὰς ἐμπιπτούσας ἐκκλησιαστικὰς ἀναλογίας δικελεύωσαν.» (Ἀποστ. καν. λ').—«Καλῶς ἔχειν ἔδοξεν ἐκάστον ἐνιαυτοῦ κατ' ἐκάστην ἐπαρχίαν δις τοῦ ἔτους Συνόδους γίνεσθαι.» (Α'. Οἰκ. Συν. καν. ε').

—«Ὁρισεν ἡ ἀγ. Σύνοδος δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συντρέχειν καθ' ἐκάστην ἐπαρχίαν τοὺς Ἐπισκόπους» (Δ'. Οἰκ. Συν. καν. ιθ').—«Ἀνανεοῦμεν τὸν κανόνα, τὸν διαγορευόμενα καθ' ἕκαστον ἔτος Συνόδους τῶν ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ γίνεσθαι Ἐπισκόπων» (ε'. Οἰκ. Συν. καν. η').—«Ἐἴ τις εὐρεθῆ ἄρχων τοῦτο καλύων ἀφοριζέσθω, εἰ δέ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν ἀμελήσῃ τοῦτο . . . τοῖς κανονικοῖς ἐπιτιμίαις υποκείσθω» (Ζ'. Οἰκ. Συν. καν. ζ'). Καὶ τώρα, κύριοι, ἐρωτῶ ἡμᾶς, ἀπέναντι τῆς αὐτῆς διατάξεως τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων, τίνα ἰσχύϊ δύναται νὰ ἔχη ὁ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου;

Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ στοιχειώδης λογικὴ ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ν' ἀποδεχθῶμεν ὅτι εἰς οὐδὲν ἰσχύει αὐτὸς τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ καὶ ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ ἐκδοῦσα αὐτόν, οὐδένα λόγον ὑπάρξεως θὰ εἶχεν, ἐὰν οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἀπεβάλλον τὸ κῦρὸς των. Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις ἴσως, πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, καθ' ὃ ἔχουσι παύσει ἀπὸ πολλοῦ νὰ συνέρχωνται δις τοῦ ἔτους, αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Σύνοδοι τῆς Ἱεραρχίας, εἰσῆχθη δὲ ὁ θεσμὸς τῶν διαρκῶν Συνόδων;

Ἡ διαρκὴς Σύνοδος.

Τὴν ἐξηγήσιν, κύριοι, παρέχει εἰς ἡμᾶς μία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ ΣΤ', ἐν τῷ ἡ' κανόνι τῆς ὁποίας ἀναγινώσκωμεν: «Ἐπειδὴ διὰ τε τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς διὰ τε τὰς προσπιπτούσας αἰτίας ἀδυνάτως οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν πρόεδροι ἔχουσι δις τοῦ ἐνιαυτοῦ Συνόδους ποιεῖσθαι, ἔδοξεν, ὥστε πρότερον ποτὲ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν τῶν προγεγραμμένων Ἐπισκόπων διὰ τὰ ὡς εἰκὸς ἀναφαινόμενα ἐκκλησιαστικὰ κεφάλαια ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ γίνεσθαι. Σύνοδον». Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀπέβη ὑστερον δύσκολον καὶ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ συνέρχηται εἰς σύνοδον ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία ἐκάστης Ἐκκλησίας, ἀφ' ὅτου ἰδίᾳ τὸ πάλαι Βυζαντινὸν Κράτος ὑπετάγη εἰς ἄλλοφύλλους καὶ ἄλλοθρήσκους κατακτητάς. Διὰ τοῦτο εἰσῆχθησαν ἀντ' αὐτῶν αἱ ἐνδημοῦσαι Σύνοδοι, ἀπαρτιζόμεναι ἐκ τῶν γειτονικῶν Ἐπισκόπων ἢ ἐκ τῶν παρεπιδημούντων, ἕως οὗ αὐταὶ κατέστησαν διαρκεῖς.

Διαρκῆ Διοικοῦσαν Σύνοδον ἐγκατέστησε καὶ ὁ Μ. Πέτρος ἐν Ρωσίᾳ, καθυποτάξας αὐτὴν εἰς τὰ κελεύματα τοῦ διὰ τοῦ παρ' αὐτῇ αυτοκρατορικοῦ Ἐπιτρόπου. Τὴν τοιαύτην Σύνοδον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ τῶν Διαμαρτυρομένων ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια ἐν Γερμανίᾳ (Konsistorien), τὰ ὑποχέριον εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἡγεμόνας, οἷτινες εἶχον ὡς ἔμβλημα τῆς

ἐκκλησιαστικῆς των πολιτικῆς τὸ ἀξίωμα: «Οὐτινος ἡ χώρα, ἐκείνου καὶ ἡ θρησκεία».

Δ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ (Ἐπιτροπὸς Δικαιοσύνης).—«Cujus regio, illius religio».

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.—Τὴν διοικοῦσαν, λέγω Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ τῶν Διαμαρτυρομένων ἐν Γερμανίᾳ Κοινοσόβια, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, ὅστις ἦτο, ὡς εἶδομεν, ὁ διαμαρτυρόμενος Μάουρερ, ἴδρυσεν τὴν πρώτην διαρκῆ Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ καθορίσῃ, ὅτι ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ εἶνε ἡ Σύνοδος ὁλοκληροῦ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς διακελεύουσιν οἱ Κανόνες.

Ἀναγκαῖαι καὶ αἱ δύο Σύνοδοι.

Α. ΓΟΥΝΑΡΗΣ.—Εἶσθε τῆς γνώμης ὅτι πρέπει ἡ Σύνοδος ὁλοκληροῦ τῆς Ἱεραρχίας ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν διαρκῆ Σύνοδον;

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.—Ὅχι.

Ν. ΛΕΒΙΔΗΣ.—Νομίζω, ὅτι εἰς τὴν συνδιάσκεψιν ἐν τῇ Μητροπόλει ὑπεστηρίξατε ἄλλην γνώμην.

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.—Ὡς τότε, καὶ τώρα εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι πρέπει νὰ παραμείνῃ μὲν ἡ παρούσα διαρκὴς Σύνοδος, ἐνασκοῦσα διοικητικὴν καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἡ δὲ Σύνοδος ὁλοκληροῦ τῆς Ἱεραρχίας, συνεχρομένη δις ἢ καὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα, νὰ βουλευῆται καὶ ἀποφασίσῃ περὶ γενικωτέρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίως περὶ πάσης μεταρρυθμίσεως τῆς κειμένης ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ μὲν γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἐνασκή ἐν εἶδος νομοθετικῆς, ἡ δὲ διαρκὴς Σύνοδος ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.

Δ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ.—Ἄλλ' αὐτὸ δύναται νὰ κανονισθῇ νομοθετικῶς· δὲν εἶναι ἀνάγκη συνταγματικῆς διατάξεως.

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.—Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι, ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα καθιεροῖ τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων, οὗτοι δέ, ὡς ἀπέδειξα ἤδη κατὰ τρόπον ἀναντίλεκτον, ἐπιβάλλουσι τὴν δις ἢ τοῦλάχιστον ἅπαξ τοῦ ἔτους σύγκλησιν τῆς Γενικῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τὸ ζήτημα δύναται νὰ κανονισθῇ κάλλιστα νομοθετικῶς. Παρατηρητέον δέ, κύριοι, ὅτι καὶ κατὰ τὸν κείμενον Καταστατικὸν Νόμον τῆς Συνόδου, ἐν ἀρθρῷ ΙΓ' αὐτοῦ, (ἀναγινώσκει) «ἐὰν ποτε ὁ πρόεδρος καὶ οἱ σύνεδροι αὐτῆς, ὡς ἐκ τῆς συνοδικῆς θέσεώς των, περιπέσωσιν εἰς παράβασιν ἐκκλησιαστικοῦ τι-νος θεσμοῦ, καθίστανται ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς

» Ἐκκλησίας καὶ ἡ Κυβέρνησις συγκαλεῖ τοὺς κανονικοὺς Ἐπισκόπους τοῦ Βασιλείου εἰς ἀνάκρισιν, » ἐξέλεγε καὶ τιμωρίαν τῆς παροβιάσεως, κατὰ τοὺς » ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας».

Δ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ.— Ὡστε τὸ ζήτημα εἶνε κατ' ἀρχὴν λελυμένον νομοθετικῶς.

ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.— Ἐκ τοῦ ἀναγνωσθέντος ἄρθρου συνάγεται βεβαίως, ὅτι δύναται νὰ συκληθῆ ἡ Ἱεραρχία, ἵνα δικάσῃ πρόεδρον καὶ συνέδρους τῆς διαρκοῦς Συνόδου, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει, ὅτι αὐτὴ κυρίως εἶνε ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐν Ἑλλάδι καὶ οὐχὶ ἡ διαρκὴς Σύνοδος, ὡς οὖρεῖ τὸ Β' ἄρθρον τοῦ ἰδίου Νόμου. Τί ὠφελεῖ ὅμως τοῦτο; Ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν οἱ θεωροῦντες ὡς ἀμάρτημα εἰς τὸ ὁμοούσιον τὸ νὰ φαντασθῆ τις κἄν ὅτι ὑπεράνω τῆς διαρκοῦς ἵσταται ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Δι' αὐτοὺς ἡ διαρκὴς Σύνοδος εἶνε τὸ sacrosanctum, ὑπὲρ οὗ ἐξανίστανται ἀνόπλοι, εὐθύς ὡς τολμήσῃ τις νὰ ἐκφέρῃ ἐναντίαν γνώμην. Ἀδιαφοροῦσιν αὐτοὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοὺς Κανόνας, οὐδὲ θέλουσι νὰ ἀκούσωσι τι περὶ τῶν ἐλευθέρων ὀρθοδόξων χωρῶν, τῆς Ρουμανίας, τῆς Σερβίας καὶ τῆς σημερινῆς Ρωσίας, ἐν αἷς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ εἶνε τὸ σύνολον τῆς Ἱεραρχίας.

Δυστυχῶς δέ, κύριοι καὶ αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις, ἀσπάζόμεναι τὴν γνώμην ταύτην, δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας, ἀρκοῦμεναι εἰς μόνην τὴν διαρκὴ Σύνοδον τῶν πέντε ἢ μᾶλλον εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν τριῶν μελῶν τῆς, δι' ὧν, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπηρεαζομένων ὑπ' αὐτῶν, ἄγουσι καὶ φέρουσι, κατὰ τὸ ἴδιον δοκοῦν, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τοιαύτη περιφρόνησις πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν ἔγινε κατάδηλος ἰδίᾳ τὸ 1913, ὅτε ἡ Κυβέρνησις, διορίσασα πολυμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς σύνταξιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων, ἐθεώρησε τοῦ κόπου ἀνάξιον νὰ ὑποβάλλῃ αὐτά, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν διωγμῷ.

Ἡ Κυβέρνησις, εἰ καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ 1910 καταβάλλουσα τὰς δαπάνας τῆς Ἐκκλησίας, οὐχ' ἦτον κατακρατεῖ εἰσέτι τὰ ὑπόλοιπα τῶν κτημάτων τῶν διαλελυμένων Μοναστηρίων, ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν ὁποίων κατέβαλλεν αὐτὴ πρὶν τὰς δαπάνας ἐκείνας. Πλὴν τούτου ἀπεφάσισε ν' ἀπαλλοτριώσῃ ἀναγκαστικῶς ὅλα τὰ ἀγροτικὰ κτήματα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ μοναστηρίων ἀντὶ τιμήματος, καταβαλλομένου εἰς ἑτησίας δόσεις, ὑστερούσας καὶ τῶν

σημερινῶν μισθωμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια, ἀφαιρέσει τῶν γλίσχρων ἐπιδομάτων τῶν μοναχῶν, εἰσπράττονται παρὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου καὶ διατίθενται ὑπὲρ τῶν καθόλου ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν. Καθὼς, κύριοι, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτήματα, ἐκποιούμενα ἔκουσίως ὑπὸ τὰς πραγματικὰς σημερινὰς τιμὰς, θὰ παρῆεν σπουδαιωτάτην συμβολὴν εἰς τὴν ὑλικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου καὶ θὰ ἔλυον ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις οὕτω πῶς ἀπαλλοτριωμένη τῶν βιωτικῶν μερισμῶν θὰ ἀφωσιούτο ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τῆς.

Εἶμαι, κύριοι, ἠναγκασμένος νὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ πάλιν τὸ παράδειγμα τῆς σοσιαλιστικῆς Γερμανίας ἥτις ἐν τῷ Συντάγματι τοῦ 1919, διὰ τοῦ ὁποίου καθιέρωσε τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, οὐχ' ἦτον δι' εἰδικοῦ ἄρθρου αὐτοῦ (138) ἀνεγνώρισεν τὰ «περιουσιακὰ δίκαια» τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐθέσπισεν τὸ ἀναπαλλοτριωτικὸν τῶν κτήσεών των. *Καὶ ὅμως ἡμεῖς, οἱ Ἕλληνες, οἱ ἔχοντες ἐθνικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποῖαν διακηρύττομεν ὡς ἐπικρατοῦσαν ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν τὸ πᾶν, ἐπιβάλλομεν τώρα τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν κτημάτων τῆς κατὰ τρόπον ἰσοφαρίζοντα πρὸς δήμευσιν καὶ διαρπαγὴν αὐτῶν, ἀναδεικνύμενοι ἐν τούτῳ κατώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν πάλαι ἀλλοφύλων καὶ ἀλλοθρήσκων κατακτητῶν μας, τῶν Σαρακηνῶν καὶ Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἐσεβάσθησαν ἀείποτε, ὡς ἱερὰ καὶ ἀναπαλλοτριώτα, τὰ μοναστηριακὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν κτήματα.*

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπὸ τὰς σιδηρὰς πέδας, μετὰ τὰς ὁποίας ἔχουσι περιβάλλει αὐτὴν ὁ Καταστατικὸς καὶ ὁ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων Νόμος φυτοζωεῖ, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν τῆς. *Διὰ τῆς διαρπαγῆς ὅμως τῆς περιουσίας τῆς θὰ κατενεχθῆ εἰς αὐτὴν τὸ καιρῖον τραῦμα.* Ἡ Ἐκκλησία, κύριοι, ὑπέστη καλλίτικος πάντας τοὺς διωγμοὺς τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἰδρυσεώς τῆς, διέτρεξεν ὅμως τὴν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ὅτε περὶ τὸ τέλος τῶν διωγμῶν ἐκείνων ἀπεφασίσθη ἡ διαρπαγὴ τῶν κτήσεών τῆς. Ἦτο τὸ σχέδιον ἐκεῖνο πρᾶγμα καταχθόνιον, ἀλλ' ἐματαιώθη διὰ τοῦ Μ. Κωνσταντινοῦ, ἐφαρμοσθὲν δὲ βραδύτερον κατὰ τῆς ἐθνικῆς θρησκείας, ἀπεδείχθη τὸ ἀποτελεσματικώτερον πάντων εἰς ἐξαφάνισιν αὐτῆς. Προέκειται ὅρα γε περὶ τοιοῦτου σχεδίου καὶ τώρα, στρεφομένου ἐναντίον

τῆς επικρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι θρησκείας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας; Ἀλλὰ θεωρεῖται καὶ αὐτὴ τὴν σήμερον τόσον ἀχρηστοί, ὅσον καὶ ἡ πάλαι ποτὲ ἐθνικὴ θρησκεία, ὥστε νὰ διατελῇ τώρα ἐν τοῦ οὐτῷ διωγμῷ;

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ μέγαν προορισμόν.

Πλανῶνται ὅμως πλάνην μεγάλην, ὅσοι νομίζουσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐκπληρώσῃ προορισμόν τινα παρ' ἡμῖν. Κύριοι, ἐπαπειλούμεθα τὴν σήμερον, ὡς μαρτυροῦσι τρανῶς ἡ ὑπεράρασα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς αἰσχροκέρδεια καὶ αἱ παντοδαπαὶ καταχρήσεις, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἡ χλιδὴ καὶ ἡ ἀσλασία, ἐπαπειλούμεθα, λέγω, ὑπὸ τελείας ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν, ἧτις εἶνε ὁ προάγγελος ἐπικειμένης κοινωνικῆς ἀνατροπῆς. Ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου μόνῃ ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ σώσῃ τὴν σήμερον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἐπανάγουσα αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἄλλον προορισμόν. Ὡς πάλαι ποτὲ διέσωσεν αὐτὴ τὸν Ἑλληνισμόν ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἰδίως ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Κρήτῃ, ὅτε αἱ χῶραι αὗται εἶχον κατακλυσθῆ ὑπὸ βαρβάρων ἐπιδρομέων, οὕτω καὶ τώρα κέκληται αὐτὴ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὕψιστα ἐθνικὰ ἡμῶν συμφέροντα ἐπὶ τῆς Ἰλλυρικῆς χερσονήσου καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ, πρωτοστατοῦσα κατὰ τὴν ἐπικειμένην ἐν αὐταῖς ἐθνολογικὴν ἀναζύμωσιν.

Ἄλλ' ἴνα, κύριοι, ἡ Ἐκκλησία δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τοιοῦτον προορισμόν της, ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀφαιρεθῶσιν ἀπ' αὐτῆς πᾶσαι αἱ πέδαι, αἱ ὁποῖαι περιβάλλουσιν αὐτὴν τὴν σήμερον μέχρις ἀποπνιγμοῦ. Ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀποκατασταθῇ ἡ Ἱεραρχία της εἰς τὰ πάλαι κανονικὰ αὐτῆς δικαιώματα, καθ' ὃν τρόπον ὑπέδειξα ἐγὼ πρότερον. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ παύσῃ καὶ ἡ διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος οὕσα ὑπάλληλος ἀρχὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ κηδεμονομένη ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Β. Ἐπιτρόπου. Ἀνάγκη πᾶσα τέλος νὰ παύσῃ πᾶσα ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, ἵτινα εἶνε περιουσία κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιαστικῇ.

Πρὸς τοῦνο ὅμως ἐπιβάλλεται ἡ ὠικτικὴ μεταρρυθμίσις τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τοῦ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων Νόμου, προσέτι δὲ ἡ ἀναθεώρησις καὶ συμπλήρωσις τῶν Νόμων περὶ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου καὶ περὶ ἐνοριῶν, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς μέχρι τοῦδε πείρας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς των, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ἀποφανθῇ περὶ αὐτῶν γνώμην ἡ Ἱεραρχία. Ἄν, κύριοι, γίνῃ τοῦτο, τότε θὰ ἐπανίδωμεν τὴν Ἐκκλησίαν

ἡμῶν ἀνυψουμένην εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιοπὴν της καὶ ἐκπληροῦσαν τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν προορισμόν της ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Γένους ὁλοκλήρου.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

11. **Ἐπανάληψις τοῦ κηρύγματος.**—Ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν λόγον μετὰ τινα χρόνον, ἀφοῦ ἄπαξ ἤδη ἔχει κηρυχθῆ; Ἄν δύναται μὲν νὰ ὑπάρξῃ ἀντιλογία πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὑποτιθεμένου πάντως ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ θὰ ἐπιφέρῃ ἐκ τῶν νέων ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου, τῶν προκαλεσασῶν τὴν ἐπανάληψιν, τὰς ἀπαιτήτους τροποποιήσεις, πάντως ὅμως ἀπαιτεῖται μεμετρημένη χρῆσις. Ἡ κατάχρησις δὲν εἶναι δύσκολον νὰ καταστήσῃ τὸν ἱεροκῆρυκα γελοῖον.

12. **Ἐπιτρέπεται νὰ κηρύξωμεν περὶ ἡμῶν αὐτῶν;**—Τὸ συμφέρον τοῦ ποιμνίου δύναται νὰ δικαιολογήσῃ εἰς περιπτώσεις τινὰς τὸν ποιμένα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἑαυτοῦ.

13. **Ὁ τόνος τοῦ ἰσχυροῦ κηρύγματος.**—Εἶναι πλάνη νὰ νομίζωμεν ὅτι ὅσο διθυραμβικώτερον ἐκφωνήσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν, ὅσο σφοδρότερον μέχρι «ξελαργυγισμοῦ» ἀπαγγείλωμεν, ὅσο περισσότερον ἐκτραπῶμεν εἰς μορφασμοὺς καὶ χειρονομίας, τόσον περισσότερον ὁ λόγος ἡμῶν ἐπιβάλλεται. Ἐχει καὶ σχετικὴ τις σφοδρότης τὸν τόπον της εἰς ὠρισμένας στιγμὰς. Ἄλλ' ὁ συνήθης τόνος τοῦ ἱεροῦ Κηρύγματος εἶναι: δύναμις ἤρεμος. Ἡ ἤρεμία ἐπιβάλλεται περισσότερον. Ὁ Bourdaloue ἔχει θλιβερὰν ἤρεμίαν ὁ Bossuet ἔχει λαμπρὰν γαλήνην.

14. **Κῦρος τοῦ κηρύγματος.**—Τὸ κῦρος ἀντικειμενικῶς μὲν εἶναι τὸ δικαίωμα ἢ τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀκουσθῇ ὁ ἱεροκῆρυξ, νὰ πιστευθῇ ὑποκειμενικῶς δὲ ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίωματος τούτου. Ἱεροκῆρυξ ὁμιλεῖ μετὰ κύρους, ὅταν αἰσθάνεται ἐν τῇ ὁμίλῳ αὐτοῦ τὴν συνείδησιν τοῦ δικαίωματος καὶ ὅταν ἡ συνείδησις αὕτη εἶναι δικαία.—Διὰ νὰ ὁμιλῶμεν μετὰ κύρους πρέπει: νὰ εἴμεθα πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀληθείας ἐκείνου, εἰς ὃ σκοπεύομεν νὰ ἐφελεύσωμεν τὴν πίστιν τῶν ἄλλων νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ἐνδόμυχον δύναμιν τῆς ἀληθείας νὰ εἴμεθα ἐμπεποτισμένοι ὑπὸ τῆς σοβαρότητος τοῦ πράγματος, ὑπὲρ οὗ συνηγοροῦμεν καὶ νὰ ἔχωμεν δὲ αὐτοπεποιθήσιν τινα. Μὴ νομίσωμεν ὅτι τὸ κῦρος ἡμῶν θὰ προέλθῃ καὶ θὰ δειχθῇ, ὅταν σατραπικῶς καὶ ὡς ἐρίζοντες φθεγγόμεθα. Πρέπει νὰ ἐκθέτωμεν ἀπὸ τοῦ Ἀμβωνος, ὄχι νὰ μαλ-

κόκκινη μπογιά. Καὶ ὁ δυσπιστῶν ἠμπορεῖ νὰ διέλθῃ νὰ ἴδῃ. Τὸ ἴδιον τώρα συμβαίνει καὶ μὲ τὸ διατυμπα-
νιζόμενον ὄραμα καὶ μὲ τὰ ἄλλα ψευδῆ θαύματα τὰ
ὅποια περιέγραψαν εἰς ἓν βιβλίον ρουμάνου Ἁγιο-
ρείτου, τὸ ὅποιον ἡ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους ἐπισή-
μως ἔκαυσεν ὡς ἀσεβὲς βιβλίον καὶ αἰρετικόν. Εἰς
τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ὑπῆρχε καὶ τὸ περίφημον ὄραμα
τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου προσπαθοῦσιν οἱ παλαιο-
ημερολογίται νὰ ἐξαπατήσωσι τὰ γραιδία. Καλῶς
λοιπὸν ἐπραξεν ἡ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπο-
φασίσασα νὰ καύσῃ τὸ βιβλίον.

Ἐπὲρ τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

Ἐν τῷ «Ἱερῷ Σὺ δέσω» δημοσιεύονται «φλε-
γούσης ἐπικαιρότητος» ἀληθῶς ἀποσπάσματα νέας
συγγραφῆς τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ περὶ Κλήρου. Τὰ ἀπο-
σπάσματα ταῦτα προέρχονται ἐξ ὁμιλιῶν τοῦ ἁγ.
Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἐξετάζοντος τὸ ζήτημα περὶ
τῆς οικονομικῆς συντηρήσεως τοῦ Κλήρου ἐκ μέρους
τοῦ λαοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νομίζει τις ὅτι
ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν σύγχρονον ἐποχὴν. Ὁ Μέγας ἐκεῖ-
νος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τόσον βαθύς ψυ-
χολόγος καὶ ἀνιχνευτὴς τῆς ἀληθείας, ὥστε εἶναι
πάντοτε σύγχρονος κήρυξ καὶ διδάσκαλος. Ὁ κ. Μ.
Γαλανὸς προσφέρει νέαν μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν
ἱερὸν Κλήρον διὰ τῆς διαφωτιστικῆς συγγραφῆς του,
ἡ ὅποια πρέπει νὰ κυκλοφορήσῃ εὐρύτατα ἰδίως με-
ταξὺ τοῦ λαοῦ. Ἡ συγγραφή αὕτη θ' ἀποτελέσῃ λαμ-
πρὰν συνηγορίαν ὑπὲρ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

Πτωχοὶ Πλούσιοι.

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπαίτης τῶν ἀθη-
ναϊκῶν λεωφόρων φορᾶται ἰδιοκτητῆς οἰκιῶν καὶ ἄλ-
λης κινητῆς ἀγαθούνης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συμ-
βαίνουν οἱ τοιαῦτοι ἀποκαλύψεις, καὶ δὴ ὅλως τυχαίως,
ὑποβάλλουσι δὲ ὡς ἐκ τούτου τὴν ὑπόνοιαν ὅτι δὲν
εἶναι ἐν Ἀθήναις σπάνιον τὸ φαινόμενον. Χάριν ὁμως
τῶν ἀποδυσπετούντων νὰ ἐκθέτωσι τὴν πραγματικὴν
τῶν ἔνδειαν εἰς δημοσίαν θεῶν θὰ ἔπρεπε νὰ μερι-
μνήσῃ τὸ Κράτος περὶ τῆς ἀσχημοσύνης ταύτης τῶν
πληρούντων τὰς ἀθηναϊκὰς ὁδοὺς πλουσίων ἐπαίτων,
τῶν εἰς ἐπάγγελμα κερδοφορώτατον ἀναγαγόντων τὰς
ἐπαυτικὰς ἰκεσίας καὶ διὰ τῶν προσποιητῶς μεμφιμοί-
ρων ἐπικλήσεων τῶν ὀχλούντων τοὺς διαβάτας. Ἡ
εἰς αὐτοὺς παρεχομένη ἐλεημοσύνη τῶν εὐαισθητῶν
φιλοπτώχων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς συμπί-
νοντας τοὺς λυγμοὺς τῆς ἀπορίας τῶν πραγματικῶν
ἐνδεεῖς, ἡ περισυλλογὴ δὲ τῶν ἀλητεούντων ψευδο-
πενήτων θὰ συνετέλει εἰς τὴν εὐπρέπειαν τῆς πρω-
τευαύσης πόλεως τοῦ κράτους.

Πλειονοψηφία;

Εἴτε ἐκ πρωτοβουλίας τῆς ἀρχιερατικῆς Συνόδου
τῆς Σερβίας, εἴτε ἄλλοθεν ποθεν—ὅπερ καὶ τάλη-
θές—προῆλθεν ἡ σκέψις τῆς ἀναβολῆς μὲν τῆς συγ-
κλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῆς προεξεργασίας
καὶ προμελέτης τῶν συζητητέων ἐν αὐτῇ θεμάτων
διὰ προσυνοδικῆς συνδιασκέψεως, τοῦτο εἶνε τὸ βέ-
βαιον: ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὀρθῶς ἔγνω
νὰ ἀναβάλῃ τὴν σύγκλησιν Οἰκ. Συνόδου, νὰ μερι-
μνήσῃ δ' ἐν καιρῷ περὶ συγκροτήσεως διασκέψεως
τῶν ἀντιπροσώπων τῶν πρεσβυτερῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς
καθορισμὸν καὶ μελέτην τῶν ἀπασχολουμένων τῆν Ὀρ-
θόδοξον Ἐκκλησίαν ζητημάτων. Ἀλλ' ὅτι ἰδίᾳ ξενί-
ζει τὸν ἀναγνώστην τῆς εἰδήσεως τῆς ἀναφερομένης
ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ προηγουμένου φύλλου, εἶνε ὅτι
ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ εἰσηγηθῇ τὴν ἐν τῇ
προσυνοδικῇ συνδιασκέψει τῶν Ἐκκλησιῶν συμμετο-
χὴν καὶ τῶν ἐναγχος αὐτοκεφαλοποιηθειῶν μικρῶν
Ἐκκλησιῶν, ὧν τὴν νωπὴν ἔτι αὐτοτέλειαν οὕτω ἀνε-
γνώρισεν ἐπισήμως ἅπαν τὸ σύστημα τῶν ὀρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν. Μὴ τοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν
εἶνε ἀσχετος ἡ γειννίασις τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Κάρ-
λοβιτς κολλεγίου τῶν Ρώσων ὑπερορίων ἀρχιερέων,
ὅστις ἀπέδειξεν εἰδικότητα εἰς ὑπολογισμοὺς πλειονο-
ψηφιῶν, ὑπάγων καὶ τὰ ἱερώτατα εἰς τὰς κοσμικὰς
ὑστεροβουλίας, ὡς «γνήσιος τηρητῆς τῶν ἱερῶν κανό-
νων καὶ παραδόσεων»;

Διαιωνίσις εἰδωλικῶν ἔθιμων.

Ἡ «Ζωή», τὸ ἄριστον θρησκευτικὸν φύλλον, ἐξε-
τάζουσα τὴν σύγχρονον κοινωνικοθρησκευτικὴν κατά-
στασιν τοῦ λαοῦ παρατηρεῖ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι
τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ λαοῦ ζῆ ὑπὸ τὴν δουλείαν
τῶν μαντικῶν στοιχείων. Ἐκτιθεμένη δὲ ὑπὸ τὴν ἀνω-
τέρω ἐπιγραφὴν τὰ γνωστὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα τῆς
παραμονῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Ἰωάννου (23 —
42 Ἰουνίου) καὶ ἰδίως τὸν «κλήδονα» ἐπισημιοῖ:
«Τὸ μαντικὸν τοῦτο ἔθιμον συνεχίζεται αὐτούσιον ἀπὸ
τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς τῶν ἀνωτάτων χρόνων. Εἶνε
ἔθιμον τὸ ὁποῖον ἐτελεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀσιατικῶν λαῶν πρὸς
τιμὴν τοῦ Βάαλ, θεοῦ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ ἡλιο-
τροπίου (συμπιπτούση πρὸς τὰ μέσα Ἰουνίου), κατὰ
τὴν ὁποίαν ἀνήπτοντο καὶ ἐξηγγέλλοντο οἰνοί, κλη-
δόνες καὶ μαντεῖα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πρὸς τὴν εἰδω-
λολατρείαν ἐπιρροετῆς ἰουδαϊκὸς λαὸς συχνὰ τοιαῦτα
εἰδωλικά ἔθιμα παρελάμβανε καὶ ἠσπάζετο, ὁ Θεὸς διὰ
διατάξεως εἰδικῆς ἀπηγόρευσε τὴν εἰδωλολατρείαν τοῦ
εἰδους τούτου: «οὐχ εὐρεθήσεται ἐν σοί, λέγει, περικαθαί-
ρων τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν πυρὶ,
μαντευόμενος μαντεῖαν, κληδονίζόμενος... ἔστι γὰρ βδέ-
λυγμα κυρίῳ τῷ Θεῷ σου πᾶς ὁ ποιῶν ταῦτα» (Δευτερ.
18, 10, 12). Βαρεῖαν δὲ τιμωρίαν ἀπειλεῖ κατὰ τοῦ βασι-

λέως τῶν Ἰουδαίων Μανασσῆ, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τελέσῃ τὴν εἰδωλικὴν ταύτην τῆς μαντικῆς πράξιν. «Διήγε, λέγει ἡ Γραφή περὶ τοῦ Μανασσῆ, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν πυρὶ, καὶ ἐκλήδονίζετο καὶ οἰωνίζετο... ἀνθ' ὧν δὲ ἐποίησε Μανασσῆς τὰ βδελύγματα ταῦτα τὰ πονηρὰ... καὶ ἐξήμαρτεν ἐν εἰδώλοις. ἰδοὺ ἐγὼ (λέγει ὁ Θεός), φέρω κακὰ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ... καὶ παραδώσω αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν» (Δ' Βασ. κεφ. 2') Ἀλλὰ τὴν ἐσθρὴν ταύτην τοῦ ἡλιωτροπίου μετὰ τῶν μανικῶν τῆς πράξεως παρέλαβον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πανσανίου καὶ τοῦ Πλουτάρχου, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν τέλεσιν τῆς καὶ κατὰ τοὺς μετῴρους χρόνους, ὡς βεβαιώνει ὁ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τοῦ πέμπτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος Θεοδώρητος. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ χριστιανοί, εἴτε διότι δὲν κατώρθωσαν γ' ἀποβάλλουν ταχέως τὰς εἰδωλολατρικὰς συνηθείας, εἴτε διότι παρεσφόροντο ὑπὸ τῶν οὐμπολιτῶν τῶν εἰδωλολατρῶν κατέφευγον εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαντικῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐν ἔτει 692 συγχροτηθεῖσα ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐθέσπισε διὰ τοῦ ΞΕ' κανόνος τὰ ἐξῆς: «τὰς ἐν νομηγίαις ὑπὸ τινῶν πρὸ τῶν οἰκείων ἐργαστηρίων ἢ οἴκων ἀναπτομένας πυρκαϊάς, ἃς καὶ ὑπεράλλεσθαι τινες (νὰ ὑπερληθῶν) κατὰ τι ἔθος ἀρχαῖον ἐπιχειροῦσιν, ἀπὸ τοῦ παρόντος καταργηθῆναι προστάσομεν. Ὅστις οὖν τοιοῦτό τι πράξῃ, εἰ μὲν κληρικὸς εἴη καθαιρεῖσθω· εἰ δὲ λαϊκός, ἀφορίζεσθω» (Κανόνες Πάλλη καὶ Πότλη, τόμος Β' σελ. 466). Καὶ ὁμως ἡ πράξις αὕτη τῆς εἰδωλικῆς μαντικῆς συνεχίζεται μετὰ τόσοὺς αἰῶνας ἀνεραία μεταξὺ Χριστιανῶν!»

Ἐν Ἀθήναις τῆ 11 Ἰουνίου 1926

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Ἄριθ. Πρωτ. 64893

Πρὸς

Τὰ Γραφεῖα Ἐποικισμοῦ καὶ τοῦς Νομογεωπόνους τοῦ Κράτους

Κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου παρακαλοῦμένως κατὰ τὸ δυνατόν παρακολουθεῖτε τὴν ὑπὸ τῶν διαφόρων μισθωτῶν τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων τῆς περιφερείας σας καλὴν διαχείρισιν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ συμβόλαιά των καὶ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τούτων, ἵνα οὕτω προλαμβάνεται ἡ ἐξ ἀγνοίας τῶν μισθωτῶν ἢ πλειονετικῆς τάσεως τούτων καταστροφὴ τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ βελτίωσις αὐτῶν. Σᾶς κοινοποιούμεν ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 591 τῆς 27ης Ἀπριλίου 1926 σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Ο Ὑπουργός
Γ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἄριθ. Πρωτ. 591

Ἐν Ἀθήναις τῆ 27 Ἀπριλίου 1926

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 590 ἐ. ἔ. ἐγγράφου ἡμῶν δι' οὗ ὑπεβάλλομεν τὴν παράκλησιν περὶ χρησιμοποίησεως τῶν κατὰ τόπους Νομογεωπόνων πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀπαραιτήτων δαπανῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, ἔχομεν τὴν τιμὴν καὶ παραλείπομεν τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως εὐαρεστούμενον συστήσῃ εἰς τοὺς αὐτοὺς Νομογεωπόνους ἢ Διευθυνότητας Γραφείων Ἐποικισμοῦ ἵνα κατὰ τὸ δυνατόν παρακολουθῶσι τὴν κατὰ τῶν διαφόρων μισθωτῶν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων καλὴν διατήρησιν καὶ καλλιέργειαν αὐτῶν, τὸ μὲν διότι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐξ ἀγνοίας περιορίζονται μόνον εἰς τὸ ν' ἀπολαμβάνωσι τῶν προϊόντων τῶν μισθωθέντων μοναστηριακῶν κτημάτων, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν καλὴν αὐτῶν συντήρησιν, τὸ δὲ διότι ἕτεροι περιποιούμενοι αὐτὰ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μισθώσεως οὐ μόνον ἀδιαφοροῦσι διὰ τὰ τελευταῖα αὐτῆς ἀλλὰ σκοπίμως καταστρέφουσι κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτὰ, ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι πιθανὸν ἕτεροι κατὰ τὴν ἐνεργηθησομένην δημοπρασίαν νὰ ἀνεδεικνύοντο μισθωταί, ὅποτε οἱ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος κόποι αὐτῶν θὰ ἀπέβαινον πρὸς ὄφελος τῶν νέων μισθωτῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τοιαύτης παρακολουθήσεως μόνον οἱ ὡς ἄνω ἀνώτεροι ὑπάλληλοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι τόσον διὰ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ἣτις ἐκ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν μισθωτῶν προσγίγνεται εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ ἐπομένως εἰς τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν ζημίαν ἣτις ὡς ἐκ τούτου προκύπτει εἰς τὸ ἡμέτερον Ταμεῖον, δημόσιον ὡς γνωστὸν ἐκπληροῦν προορισμόν, παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ υἰοθετήσῃτε τὴν ὡς ἄνω παράκλησιν ἡμῶν ἐκδίδοντες τὰς ἀπαιτούμενας διαταγὰς. Τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργείας ἡμῶν παρακαλοῦμεν ὅπως ἀνακοινώσῃτε ἡμῖν ἵνα μεριμνήσωμεν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Διευθυντὴς

Δημήτριος Μένανδρος

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας, 19 Ἰουλίου, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐν τῇ νέᾳ Κυβερνήσει Ἀθ. Εὐταξία ἀνέλαβεν ὁ κ. Γεώργιος Πώπ.

—Ὁ τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἀπεχώρησε τῆς θέσεώς του.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τὰ Ἀκρίβια (Καλαμῶν) μετὰ πάντων τῶν κάτωθι τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τμήματος ἀνωθεν αὐτῆς μέχρι τῆς ὁδοῦ Μεσσήνης ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν παρὰ τὴν σινοικίαν Κοκορογιάννη Ἁγίου Δημητρίου.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Νέα Ραῦρα (Παραλία) τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καρύστου ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Κουβελῆ ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Μαρκόπουλον τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἡλείας ἀποσπώμενον τοῦ χωρίου Ὀλγα, ὑπάγεται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Τραγανοῦ.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 6 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τὰ χωρία Ἀγκυριά, Καμάρι καὶ Ἀνερατζᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Λευκῶν ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τὰ χωρία Ἁγία Παρασκευή, Κάμπος, Μύλοι, Δοκίμια, Καῦμένα Ἀμπέλια, Λειβαδόλακα καὶ Κυκοπήδημα, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Δορβενίστης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Γάλαρος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ρουπακᾶς, ὑπάγεται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Κάλφας,

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Παραλία, Πλατάνου-Κραδί-

δος τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 186 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ εἰς τὸ προάστειον Κερκύρας, Μανδουκιον, συναδελφικὸς Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγ. Νικολάου καθωρίσθη τῇ αἰτήσει τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, εἰς ἐνοριακὸν τοιοῦτον.

—Ἡ Ἁ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τῆς σοβιετικῆς ἀσθενείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Λανιῆλ, καὶ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Κλινικῇ τοῦ κ. Μ. Γερονιάνου, ὤρισε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2730 ἔγγραφου αὐτῆς, συμφώνως τῷ Καταστατικῷ Νόμῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δύο Καθηγητὰς Ἱατροῦς, τοὺς κ. κ. Μαρίνον Γεροῦλᾶνον καὶ Νικόλαον Ἀλιβιζᾶτον, ἵνα ἐξετάσωσιν αὐτόν, καὶ πιστοποιήσωσιν ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἂν καὶ κατὰ πόσον ὁ, ὡς εἴρηται, Σεβ. Μητροπολίτης Λευκάδος δύναται ἤδη νὰ ἐκτελῇ τὰ ποιμαντορικά αὐτοῦ καθήκοντα τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Νόμου αὐτῷ ἐπιβαλλόμενα.

—Διωρίσθη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κομνηνείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης, ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Γιολουσακῆς.

—Διωρίσθη Σύμβουλος τῆς γυναικειᾶς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας ἡ Μοναχὴ Θεονύμφη Ρούσσου.

—Σεμνοπρεπέστατα διεξήχθη, τὴν Κυριακὴν 11 Ἰουλίου, ἐν τῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ρόμβης) ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Συνδέσμου Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ ἐφέτος ὁ ἑορτασμὸς τῆς μνήμης τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, παρουσίᾳ πλήθους ἀπειροῦ Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ Χαλκηδονίων. Ἐλειτούργησεν ὁ Θεοφ. Επίσκοπος Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανός, ἐψάλη δὲ τρις ἡ φήμη τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμεικοῦ Πατριάρχου κ. Βασιλείου. Συγκλητικώτατον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Παν. Πρωτοσύγκελλος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Μ. Κωνσταντινίδης παραλληλίσας τὰ παθήματα τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τῆς ἁγίας Εὐφημίας καὶ τὰς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετακινήσεις του πρὸς τὰ τῶν ξενητευμένων Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ εὐχηθεὶς ὡς καθ' ὃν τρόπον τὸ ἱερὸν Λεῖψανον ἐπανήλθεν καὶ πάλιν σφῶν εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων, οὕτω καὶ οἱ Κωνσταντινουπολιταὶ ἀξιοθῶσι τῆς εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἐπανόδου. Εἰς τὴν ἀναμνηστικὴν ταύτην τελετὴν παρέστησαν ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Τραπεζούντος, Θυατείρων, Μαρωνείας, Βελλάς και Κονίτσης, Κοζάνης, Κυδωνιών, τὸ προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ πλείστοι ἔγκριτοι Κωνσταντινουπόλιται καὶ Χαλκηδόνιοι.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον ἔδαπάνησε 20 χιλ. δραχμὰς διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν 21 κρατουμένων διὰ χρῆσιν εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ καὶ διὰ τὴν παροχὴν ἐνδυμασιῶν εἰς 60 ἔκ τῶν ἀπορωτέρων ἐγκαθειρέκτων.

— Ἡ ἀστυνομία ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τὸν γέροντα Ἰάκ. Μενδρινόν, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ εἶναι κληρικὸς ἐτέλει λειτουργίας κατὰ τὰς μεταμεσονύκτιους ὥρας εἰς ναῖσκον παρὰ τὸ Παγκράτι κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον. Εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ ἀφηρέθη ἀμέσως τὸ ράσον, τὸ ὁποῖον παρανόμως ἔφερε, καὶ τοῦ ἐκάρησαν τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια, μὲ τὴν ἀπειλήν, ὅτι ἂν φωραθῆ καὶ πάλιν ρασοφορῶν θὰ φυλακισθῆ.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κλητήσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἐπιτροπειῶν τῆς Κηφισιάς, τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, δύο κοινοτικῶν συμβούλων καὶ τοῦ Παν. Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, ὡς προέδρου. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἐνοριακῶν συνόρων τῆς Κηφισιάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ ἐγκύκλιος τῆ 23 Ἰουνίου ἐ.ε. ἀπολυθεῖσα πρὸς τοὺς σεβ. Μητροπολίτας τοῦ Οἴκου, Ἐθρόνου ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ὑπεραριθμῶν χειροτονιῶν καὶ συνιστᾷ, ὅπως εἰς τὸ ἕξῃς ἀναφέρονται τῆ Ι. Συνόδῳ αἱ ἐκάστοτε χειροτονίαι μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν αὐτῶν λόγων καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ μορφωτικῶν προσόντων τῶν χειροτονημένων.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 27 Ἰουνίου ἐ.ε. ἡ Ἱ. Σύνοδος κατόπιν τῶν εἰς αὐτὴν περιελθόντων νεωτέρων στοιχείων, ἀνεθεώρησε προγενεστέραν αὐτῆς ἀπόφασιν καί, θεῖσα εἰς προσωρινὴν διαθεσιμότητα τὸν σεβ. Μητροπολίτην Αὐστραλίας κ. Ἰωακείμ, ἀποκατέστησεν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Αὐστραλίας τὸν σεβ. πρῶτον Αὐστραλίας κ. Χριστοφόρον.

— Οἱ σεβ. Συνοδικοὶ Χαλκηδόνος, Σάρδεων καὶ Ἡλιουπόλεως ὠρίσθησαν ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος Δωδεκανήσων. Μετὰ τοῦ ἐν ΚΠῶλει κ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας ἀντηλλάγησαν αἱ πρῶται σχετικαὶ σκέψεις τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς.

— Κατ' ἐκθεσιν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν

πρὸς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον, ἐξησφαλίσθη ἡ λειτουργία τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐκ συνδρομῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ ἄλλοθεν. Οἱ μαθηταὶ αὐτῆς καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Σεργῶν, Δράμας, Σιδηροκάστρου, Ζιχνῶν, Νιγρίτης καὶ Σουφλίου ἀνέρχονται εἰς 27.

— Προνοία ὡσαύτως τῆς Ι. Μητροπόλεως Σεργῶν ἰδρύθησαν τρεῖς διτᾶξιοι νικητεριναὶ σχολαί. Καταβάλλεται δὲ πᾶσα φροντίς διὰ τὴν ἀνακοίφισιν τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μητροπόλεως προσφύγων ἀδελφῶν.

— Ὁ σεβ. Ἀμερικῆς Καρπαθορθώσας ἐπίσκοπος σεβ. Ἀδάμ Φιλιππόβσκυ ἠμφανισθεὶς ἐνώπιον τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκου, Πατριάρχου ἠτήσατο τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀвтоνομίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ οἰκούντων καὶ ἐκ Γαλικίας, Βουκοβίνης καὶ Καρπαθορθώσας καταγομένων ὀρθοδόξων, ἐφ' ὧν διεξεδίκησε τὸν τίτλον καὶ τὸν θέσιν κανονικοῦ ἐπισκόπου. Περὶ τῶν κατὰ τὸν σεβ. Φιλιππόβσκι καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διεκδικούμενον ποιμνιον, ἐζητήθησαν συνοδικῶς αἱ ἀπαιτούμεναι σαφεῖς πληροφορίες παρὰ τῶν ἐν Πράγῃ καὶ Ἀμερικῇ σεβ. Ἀρχιεπισκόπων.

— Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁ ἀπὸ ἐτῶν μεταστὰς εἰς τὴν Οὐνίαν διάκονος Φώτιος Θεοδοσάκης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐλειτούργησε ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συριακῆς παροικίας παραστατούμενος ὑπὸ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Τριπόλεως καὶ Νυβίας. Ἐν τέλει τῆς θ. Μυσταγωγίας ἡ Α. Θ. Π. ὁμιλοῦσα πρὸς τὸ πυκνὸν ἀραβόφωνον ἐκκλησίασμα δι' ἐρμηνέως ἐξέφρασε τὴν χαρὰν διὰ τὴν σημειουμένην ἐσχάτως συνεννόησιν καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ λάβῃ πᾶσαν πατρικὴν μέριμναν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν πασῶν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου. Θὰ λειτουργήσῃ— εἶπεν— ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἑλληνοαραβικὸν ἱεροδιδασκαλεῖον μὲ προορισμὸν νὰ καταρτίσῃ εἰς ἀμφοτέρω τὰς γλώσσας τοὺς διδασκάλους τῶν ἀραβοφώνων Σχολείων καὶ ἱερεῖς πεπαιδευμένους ἱκανοὺς νὰ κηρύττωσιν ἀραβιστὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης θὰ ἐπιδωχθῆ ὅπως ἐκλείψῃ ἡ παρατηρουμένη μεταξὺ ἐλλήνων ὑπηκόων ἀφ' ἑνὸς καὶ ὀθωμανῶν καὶ αἰγυπτίων ἀφ' ἑτέρου ἀνισότης καὶ θὰ ζητηθῆ πρὸς τοῦτο παρὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ὑπηκόους τῆς τὸ δικαίωμα τῆς ἰδρύσεως ἰδίων ναῶν, ἀδελφοτήτων καὶ ἀσύλων ὡς νομικῶν προσώπων. Εἰς τὰ Πατρι-

αρχικά Δικαστήρια, ὅχι μόνον θὰ προστεθῶσι καὶ λαϊκοὶ διπλωματοῦχοι τῆς νομικῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ γίνονται χοῆσις τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἀραβικῆς, ἀναλόγως τῆς γλώσσης τῶν διαδίκων, Θὰ χειροτονηθῆ βοηθὸς ἐπίσκοπος τῆς Α. Θ. Π. θεολόγος πεπαιδευμένος καὶ ἐν τῇ ἀραβικῇ ὅπως ἐκτελεῖ κατ' ἐντολὴν Αὐτῆς τὰ μεταξὺ τοῦ ἀραβοφώνου πληθυσμοῦ ποιμαντορικὰ καθήκοντα.

— Διὰ τὴν 15 τρέχοντος ἐκλήθησαν οἱ σεβ. Μητροπολίται τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου εἰς ἑκτακτον Σύνοδον ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἵνα διασκεφθῶσιν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων θεμάτων : 1) Περὶ εὐταξίας τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. 2) Περὶ ἰδρύσεως Ἱεροδιδασκαλείου 3) Περὶ ἀπαντήσεως εἰς τὴν πρόσκλησιν πρὸς μετοχὴν εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον, 4) Περὶ τοῦ Νόμου «Μέγκλις Χάσμι», 5) Περὶ τοῦ μετρουθμισμένου Ἡμερολογίου καὶ 6) Περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ θεμελιώδους Νόμου διοικήσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου.

— Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας προσεκλήθησαν τὰ ἐν τῷ Ἀλεξανδρινῷ Κλίματι κοινωφελῆ Σωματεῖα, ὅπως ἀποστείλωσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ ταχύτερον πᾶν σχετικὸν μὲ τὴν σύστασιν καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν ἔγγραφοι, προκειμένου νὰ καταρτισθῆ εἰδικὸν τούτων Μητρώον ὅπως καταστῆ δυνατὴ ἢ παρὰ τῆς Α. Θ. Π. ἀκριβῆς αὐτῶν γνῶσις καὶ τῆς δράσεως αὐτῶν ἢ πατρικῆ παρακολούθησις.

— Ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου ἐκλήθησαν ὅπως ὑποβάλωσι δηλώσεις οἱ ἐν τῷ Κλίματι κληρικοὶ πρὸς συμπλήρωσιν εἰδικοῦ Μητρώου τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου.

— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης διώρισεν οικονομικὴν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Α. Μπελάκη, Β. Παυλίδου, Μαξ. Χρηστομάνου καὶ Μ. Καζούλη πρὸς τακτοποίησιν τῶν οικονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου.

— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς Προέδρους τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὰ εἰρηνικὰ αὐτοῦ γράμματα πρὸς δὲ τὸν σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας καὶ Πρῶτον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἰδιαίτερον γράμμα εὐχαριστήριον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Π. συγχαρητικὸν αὐτοῦ τηλεγράφημα.

— Ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέφθη τὴν ἐν Καῖρω μονὴν τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης, χρησιμοποιοῦμένην ὑπὸ τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων ὡς μετόχιον τῆς μονῆς τοῦ Σινᾶ, ἐν ᾧ ποιεῖται τὰς διατριβὰς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου καὶ οἱ προκριότεροι τῶν πατέρων τῆς ἱερᾶς

Συνάξεως. Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου διακεκομμένων οὐσῶν τῶν μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ σχέσεων, ὁ νέος Πατριάρχης ἀνασυνδέει αὐτὰς διὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ταύτης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ σεβ. Νάθαν Σέδερμπλοκ, Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης, Προέδρου τῆς 67μελοῦς ἐπιτροπῆς πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς πέρουσιν ἐν Στοκχόλμῃ συνελθούσης «Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Διασκέψεως περὶ Βίου καὶ Ἔργου» προσεκλήθησαν ὡς ἀνήκοντες αὐτῇ ἢ τε Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς καὶ ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Τιμόθεος εἰς τὴν συνεδρίαν αὐτῆς γενησομένην τῇ 26-31 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Villa Favorite τῆς Βέρνης. Ἰδιαίτερος ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Σέδερμπλοκ ὅπως ὁμιλήσῃ δημοσίᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Βέρνης.

— Τῇ 8 Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἐγένετο ἐν Βηρυτῷ ἡ ἐναρξίς τοῦ ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Κυβερνήσεων τῶν δύο χωρῶν συγκροτηθέντος Διεθνoῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ἀφοῦ κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Συνεδρίου ἡμέρας οἱ τοῦτο ἀποτελοῦντες διήλθον τοὺς ἀξιολογωτάτους τῶν ἀρχαιολογικῶν τῆς Συρίας τόπων ἀφίκοιτο εἰς Ἱεροσόλυμα τῇ 20ῇ Ἀπριλίου ἔνθα μετὰ τὴν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ πρώτην δημοσίαν συνέλευσιν γενομένην τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἐπισκέψαντο κατὰ σειρὰν τὸ Βόρειον Τεῖχος, τὸ Μουσεῖον καὶ τοὺς Τάφους τῶν Βασιλέων τὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει πηγὴν ἐν Ἑλ-Οὐάδ, τὸν Ξενῶνα τοῦ Καλαοῦν, τὸ Τενκιζίκ, τὸν Θόλον, τὸν Βράχον, τὸ παράθυρον ἐν Χαλιδίγια, τὸ τεῖχος τοῦ Κλαιθμοῦ, τὴν ἀψίδα τοῦ Ρόβινσον, τὴν πύλην τῆς κοπρίας, τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ παρ' αὐτὴν τεῖχος, τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν Βηθλεέμ, τὰς Δεξαμενάς τοῦ Σολομῶντος, τὴν Χεβρών, Μπέτ-ι-Δζιμπρὶν (Ἐλευθερόπολιν) τὴν Ὑπεριορδάνειον χώραν (Γέρασα, Ἀμμάν, Μαδηβᾶ Μεσιέττα), τὴν Ἱεριχώ, καὶ τὴν Νεκρὰν θάλασσαν, περὶ τὰ εἰκοσι δὲ τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου ἐξέδραμον καὶ ἄχρι Πέτρας καὶ τινα δ' ἐξ αὐτῶν ἐπεσκέψαντο καὶ τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἱ. Κοῖνου τοῦ Παναγίου Τάφου. Τοῦ Συνεδρίου τούτου, αἱ ἐργασίαι ἔληξαν τῇ 28ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἀφ' οὗ μετὰ τὰς ἐκδρομὰς καὶ περιηγήσεις συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἐν τῇ Βρετανικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ τῇ Ἀγιογραφικῇ Σχολῇ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ τῇ Ἀμερικανικῇ Σχο-

λή Ἀνατολικῶν ἐρευνῶν μετέσχον δὲ αὐτοῦ 93 ἀντιπρόσωποι διαφόρων χωρῶν, ἦτοι Ἀγγλίας, 26, Ἀμερικής 25, Γαλλίας 24, Αἰγύπτου 5, Βατικανοῦ 1, Βελγίου 1, Βουλγαρίας 1, Γερμανίας 3, Ὀλλανδίας 1, Παλαιστίνης καὶ Ὑπεριορδανείας 3, Πολωνίας 1, Σουηδίας 1, καὶ Τουρκίας 1. Ὁ φραγκισκανὸς ἀββᾶς G. Orfali, εἰς ὃν εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἢ ἐλίβλειμις τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἐν Καπερναοῦμ παλαιᾶς συναγωγῆς ἐπιστρέφων εἰς Ἱεροσόλυμα ἵνα ὁμιλήσῃ κατὰ τὴν πρώτην ἐκεῖ δημοσίαν συνέλευσιν τοῦ Συνεδρίου ἐφονεύθη καθ' ὄδον ἀνατραπέντος τοῦ φέροντος αὐτὸν αὐτοκινήτου. Ὁ ἀπροσδόκητος θάνατος τοῦ διαπρεποῦς ἐρευνητοῦ καὶ συγγραφέως προὐκάλεσε βαθυτάτην λύπην μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου. Κατὰ τὴν πρώτην ἐν Ἱεροσολύμοις δημοσίαν τοῦ Συνεδρίου συνέλευσιν παρέστη ἐκ μέρους τοῦ ὀρθοδόξου Πατριαρχείου ὁ πανοσ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱππόλυτος, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, δὲ ἔνθα ἐπίσημος ἐγένετο τῶν διαπρεπῶν ξένων ἐπιστημόνων δεξίωσις παρέστη αὐτοπροσώπως ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Λαμιανός. Ἐπίσης εἰς γενομένην δεξίωσιν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Βρεττ. Ἀρχ. Σχολῆς ἐξεπροσώπησαν τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Δοσίθεος καὶ ὁ πανοσ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱππόλυτος, ἡ δὲ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων προσκληθεὶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρμοστοῦ γενομένην δεξίωσιν δὲν ἠδυνήθη νὰ παραστῇ λόγῳ τῶν ἑορτῶν τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὰ ἐρεῖπια τοῦ μεγάλου καὶ ἱστορικοῦ ὀρθοδόξου ἐν Βαρσοβία καθεδρικοῦ ναοῦ κατέστησαν ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἐπὶ χρηματισμῶ, ἐπὶ μείζονι ἐξυβρίσει τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ χριστιανικοῦ τῆς Πολωνικῆς πρωτεύουσας πληθυσμοῦ. Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Λατίνων εἰς τὸ ξύλινον περιχαράκωμα τῶν ἐρεπίων τοῦ ναοῦ ἀνηρτήθη δῆλωσις ὅτι ἐπιτρέπεται ἢ ἐπίσκεψίς των ἀντὶ ὠρισμένου τιμήματος. Τὰ ὀρθόδοξα φύλλα ἐκφράζουσιν σὺν τῇ ἀγανακτήσει τὴν λύπην των ὅτι ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ κατολικῷ κόσμῳ τῆς πόλεως οὐδεμία ἠκούσθη φωνὴ διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀνηκούστου ταύτης βεβηλώσεως μέρους, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ οὐχὶ μόνον τῶν ὀρθοδόξων τὸν σεβασμόν.

— Ἦρξαντο τῶν ἐν τῇ νεοσυστάτῳ θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἐν Βαρσοβία Πανεπιστημίου μαθημάτων των οἱ νέοι καθηγηταὶ αὐτῆς κ. κ. Ὀγιένκο καὶ πρωθ. Δαβίδοβιτς, ὧν ὁ μὲν πρῶτος διδάσκει τὸν ἐκκλησιολαυονικὴν γλῶσσαν καὶ παλαιογραφίαν, ὁ δὲ δευτέρως τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρολογία.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ γνωστὸς παράγων τῆς ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας οὐνιτικῆς κινήσεως πατὴρ d' Herbigny, Γάλλος Ἰησοῦτης, εἶχεν ἐπ' ἐσχάτων σταλῆ εἰς Ρωσίαν ὅπως ἀποπειραθῆ προσέγγισιν τινα μεταξὺ τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ τῷ οκοπῶ διοργανώσεως οὐνιτικῆς προπαγάνδας παρὰ τῷ ρωσικῷ κλήρῳ καὶ λαῶ, ἥτας, κατὰ τὴν πεποιθήσιν τῶν κύκλων τοῦ Βατικανοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφέρῃ πλουσιωτάτους τοὺς καρπούς ὡς ἐκ τοῦ νῦν ἐν Ρωσίᾳ κρατούντος πολιτικοῦ καθεστῶτος. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη τοῦ δεξιῦ Ἰησοῦτου δὲν φραίνεται ἀποτυχοῦσα. Διότι ἤδη ὁ ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴς τῶν Σοβιετικῶν δημοκρατιῶν ἐδήλωσεν ὅτι κακῶς ἐνομίσθη μέχρι τοῦδε ὅτι τὰ Σοβὲτ δυσμενῶς διέκειντο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Κατὰ τὰς δηλώσεις ταύτας τοῦ σοβιετικοῦ, ἡ πολιτεία τῶν Σοβὲτ εἶνε μὲν ἐπισήμως, ἄθεος, οὐδεμίαν ὅμως προτίμησιν καὶ δυσμένειαν δεικνύει πρὸς ὀρισμένον θρησκευμα, μηδαμῶς ἀναμυγνυομένη εἰς τὸν θρησκευτικὸν βίον τοῦ λαοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν, οὐδὲν πρόσκομμα θὰ παρεμβάλλῃ ἡ ρωσ. Κυβέρνησις εἰς τὰς ἐν Ρωσίᾳ κατολικὰς ὀργανώσεις.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μέγας ἀγὼν γίνεται ἐν Γερμανίᾳ ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, σχετικὸν δὲ νομοσχέδιον ὑπεβλήθη καὶ εἰς τὸ Ράιχσταχ. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ πολέμοι τοῦ ἀλκοολισμοῦ δὲν ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐπ' αὐτοῦ ψηφοφορίας, συνεκρότησαν τεραστίαν διαδήλωσιν, ἐμποιήσασαν ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν. Μετὰ τὴν διαδήλωσιν τῇ 21 παρ. Μαΐου παρουσίασαν εἰς τὴν Βουλὴν αἴτησιν φέρουσαν δύο ἑκατομμυρία ὑπογραφῶν· αἱ ὑπογραφαὶ αὗται ἐπλήρωσαν 200 τόμους, ὧν ἕκαστος περιελάμβανε 10.000 ὀνόματα. Διὰ νὰ κοιμισθῶσιν οἱ 200 οὗτοι τόμοι εἰς τὸ Ράιχσταχ ἐδέησε νὰ μισθωθῶσι δύο αὐτοκίνητα ὅταν ταῦτα ἔφθασαν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ Βίσμαρκ, τεσσαρακοντὰς νέων τοῦ Βερολίου ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν τόμων, ἕκαστος δὲ φέρων ἀνὰ πέντε τόμους καὶ σχηματίζαντες πομπὴν διηυθύνθησαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Βουλῆς ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους περιέργων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ φωτογράφοι, οἵτινες ἐφωτογράφουν καὶ ἐκνηματογράφουν τὰς φάσεις τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ τεραστίου τούτου κινήματος. Οἱ τόμοι ἐνεχειρίσθησαν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Ράιχσταχ, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη εἶνε ἡ μεγαλητέρα ἀπὸ πάσας τὰς ποτε ὑποβληθείσας εἰς τὴν Βουλὴν ἀπὸ καταβολῆς τοῦ γερμανικοῦ Κράτους, καὶ δὴ κατὰ τρόπον τοιοῦτον.

— Κατὰ πληροφορίας τῶν ἐφημερίδων, συγκαλεῖ-

εαι την 7 Σεπτεμβρίου έ. έ. εν Χάγη διεθνές συνέδριον «διασώσεως και παροχής πρώτων βοηθειών εν περιπτώσει άτυχημάτων». Ο σκοπός του συνεδρίου τούτου, ούτινος επίτιμος πρόεδρος θα είναι ο διάδοχος της Ολλανδίας, αποβλέπει εις την επίτευξιν συνεργασίας και συνένωσιν των προσπαθειών όλων των πεπολιτισμένων χωρών διά την άποτελεσματικωτέραν ελάττωσιν των ψυχικών και σωματικών πόνων του ανθρώπου και διά την επανόρθωσιν των κοινωνικών άδικημάτων.

BIBLIA

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Χρονολογικός πίναξ των Πατριαρχών Αντιοχείας, «Πάνταινος» Αλεξανδρείας, αριθ. 10, έτ. 1926, σ. 145—148.

Γ. Δηλιγιάννη, Καθηγητοῦ, Η Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, Αλεξάνδρεια 1926.

Ευγενίου Μιχαηλίδη Καθηγητοῦ, Ο μεταρρυθμιστής Άλλή εβντ άλ-Ράζεκ και τὸ έργον του περὶ του Χαλιφάτου, Αλεξάνδρεια 1926.

Ιερὸς Ναός Ζωοδόχου Πηγῆς εν Αθήναις, Οικονομικόν έτος 1925—1926. Απολογισμός, Λογοδοτική έκθεσις, Συγκριτικοί πίνακες, Γενική συνίλευσις των Ένοριτών. Εν Αθήναις 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις πέντε (5) Τράγων καὶ ἑξοσι πέντε (25) Αἰγῶν ἐκ τοῦ αἰγιοποιμνίου τῆς ἥς προΐσταται Ἡ Μονῆς κατὰ τοὺς ἔτους συγγραφῆς ὑπογραύσεων, ἥς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Ἐβδόμας τῆς Κοινοῦτος Δίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δίμνῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δίμνης ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὴν 8 Αὐγούστου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης Π. Μ. ὥρᾳ μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαίωσης αὐτῆς ἐσκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἑφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ θάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Δίμνῃ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 8 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται κατ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὁρισθησομένην ὑπ' αὐτῶν ἐν Μαζεῖοις ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Γ. Γηλαβᾶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ θερινὴ μίσθωσις τῆς χορτονομῆς ἀγρῶν τελματώδων ἐν τῇ θέσει Ἀμπελικῆ τῆς περιφερείας τῆς Μονῆς. Ὑπὸ τοὺς ἔτους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἀθανασίου τῇ 3 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Μακαριωτίσεως προκηρύττει ὅτι τὴν 1ην Αὐγούστου έ. έ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς Μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θιάδης Κωνσταντίνου Γ. Κατσιμπάρδη, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν 1) 204 αἰγῶν. 2) 36 τράγων καὶ 3) 60 ἐρίφων τῆς Μονῆς ταύτης. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται διὰ μὲν τὰς αἰγας δρχ. 51,000 διὰ δὲ τοὺς τράγους δρχ. 14.400 καὶ διὰ τὰ ἐρίφια δρχ. 6,000. Ἐν τῇ 1. Μονῇ Μακαριωτίσει 12 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλά διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις μιᾶς ἡμεῖνου τῆς Μονῆς ἐνεργηθησομένης ἐν Ναυπλίῳ τὴν 18ην ἀρξαμένου μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 τῆς μεσημβρίας ὑπὸ τοὺς ἔτους τῆς ταῦτακόθμου διακηρύξεως του, ἥς οἱ βουλομένοι νὰ λάθωσι μέρος εἰς ταύτην δύνανται νὰ προσέρχωνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Ἰω. Τσολακοπούλου εἰς ὃ ἔχει κατατεθῆ ἡ ρηθῆσα διακηρύξις του. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Καρακαλά τῇ 10 Ἰουλ. 1926

Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἰσοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν Σιγδῆτῃ τῆς Ἀμφίσσης κείμενον Μετόχιον τῆς Μονῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» κατὰ τοὺς ἑξῆς ἔτους συγγραφῆς ὑπογραύσεων, ἥς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ ἐν Αἰγίῳ συμβολαιογράφου Χ. Κεφαλοπούλου καὶ ἐν τῷ ἐν Ἀμφίσει συμβολαιογράφῳ τοῦ συμβολαιογράφου ὄν ἤθελεν ὑποδείξει ἡ ἱερεὺς τῆς πόλεως Ἀμφίσσης Δῆμος Ἀθ. Κόλλιας γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως Ἀμφίσσης. 1) Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 18ην Ἰουλίου έ. έ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην ἕως 12ην Π. Μ. ἐν Αἰγίῳ μὲν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰγίου Χ. Κεφαλοπούλου ἐν Ἀμφίσει δὲ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου ὄν ἤθελεν ὑποδείξει ἡ ἱερεὺς τῆς πόλεως Ἀμφίσσης Δῆμος Ἀθ. Κόλλιας γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως Ἀμφίσσης. 2) Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται παρὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δραχμαὶ 12000 ἑτησίως. 3) Οἱ βουλομένοι νὰ υπερθεματίσωσι δύνανται νὰ λάθωσι γνώσιν τῶν ἔρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ ἐν Αἰγίῳ συμβολαιογραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Χ. Κεφαλοπούλου, ἐν τῷ τῇ Μονῆς Γραφείῳ καὶ τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ταξιάρχων 30 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοῦτος Ταξιάρχων Περιφερείας Νέας Ἐπιδαύρου Μητροπόλεως Ἀργολίδος Προκηρύττει, ὅτι κατὰ τὴν 25ην Ἰουλίου έ. έ. 1926 θέλουσιν ἐνεργηθῆ ἐν Νέῃ Ἐπιδαύρῃ καὶ ἐξῆς δημοπρασίαι. 1ον Περὶ διετούς μισθώσεως λειβάδιων χορτονομῆς καὶ τινῶν καλλιεργησάμων γαιῶν. 2ον Ὁμοίως περὶ διετούς μισθώσεως τῶν Πευκοδεδρῶν τῆς Μονῆς καὶ 3ον Περὶ κατασκευῆς πέντε ἀθροστοκαμνῶν ἐν θέσει Ἰολεμάρχου. Πᾶσα προσθήκη θὰ εἶαι δεκτὴ μὲρὶ τοῦ 25. Αὐγούστου, πέραν τοῦ ὁριοθέντος χρόνου οὐδέμια τοιαύτη θὰ γίνεταί δεκτὴ καὶ ταῦτα πρὸς γνώσιν τῶν διαφερομένων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερ. Μονῆς Στανοῦ καὶ Ἰλαρίου Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετούς ἐνοικιάσεως τὰ λειβάδια «Καινούργιο Μοναστήριον» καὶ Τζέρο». Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σεβρίοις τὴν 19ην Ἰουλίου έ. έ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σεβρίων κ. Νικολάου Δημ. Καρτσιώλου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ἔτους ὑπ' ἀρ. 43 διακηρύξεως ἡμῶν ἥς ἀντίγραφον παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς, καὶ τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάθωσι γνώσιν. Ἐν Ζιδανίῳ τῇ 1η Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀνωμερᾷ Μυκόνου Ἱερᾶς Μονῆς Τουρλιανῆς διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθησιν πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἑκατὸν κοιλὰ κριθῆς καὶ πεντήκοντα ὄκ. ἐρίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τουρλιανῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μυκόνῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τότῳ τῇ 25 Ἰουλίου έ. έ. ἡμέρᾳ Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μυκόνου Ἰωάννου Φαμίλη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τουρλιανῆς τῇ 8 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαυσίτου διακηρύττει, ὅτι ἐπιτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ὑδρομύλου Βαρυμποπης. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Τρικκάλοις ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐν Τρικκάλοις ἐδρεύοντος Συμβολαιογράφου Ν. Βουνεσοπούλου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ Διακηρύττει ὅτι ἐπιτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησιν 120 ὀκάδ. τυροῦ φέτας ἐντὸς 3 ἔξαυτων ἐνεργηθησομένη ἐν Ναυπλίῳ τὴν 18 ἀρξαμένου μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 τῆς μεσημβρίας ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεώς μας, ὧν οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι μέρος εἰς ταύτην δύνανται νὰ προσέρχωνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς, ἢ εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Ἰω. Τσολακοπούλου εἰς ὃ ἔχει κωσατεθῆ ἢ ρηθῆσα διακηρύξεις. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Καρακαλᾶ τῇ 10 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἡλείας Ἱερᾶς Μονῆς «Πορετσῶ» ἔκτειθεν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἐνεργηθησομένην τὴν ἀγρότην (8) Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην μεσημβρίας, ἐν Δίεθρῳ, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐκεί Συμβολαιογραφοῦτος Εἰρηνοδίκου Δαμπείας ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνδὲς μέλουσ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, παρόντος καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Δαμπείας τῶν κάτωθι εἰδῶν: 1) δέκα (10) αἰγοπροβάτων παλαιᾶς ἡλικίας, 2) ἑξακοσίων (600) περίπου ὀκάδων ἀραβίστου ἐφετεινῆς ἐσοδείας. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ «Πορετσῶ» τῇ 1 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Τσαγγεζί Ἱερᾶς Μονῆς Κομνηναίου διακηρύττει ὅτι ἐπιτίθεται εἰς τακτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς μισθώσεως οἱ κάτωθι περιγραφόμενοι ἀγροὶ τῆς Μονῆς. 1) Δύλαγᾶς, 2) Παρθενή, 3) Πασιάς, 4) Τσαίρι, 5) ἄγιος Μερκούριος, 6) Νοβορός, 7) Πλάτανος, 8) Πηγάδι, 9) Ἀλεξανδρῆς, 10) Καραυᾶ, 11) Ἀμπελική καὶ 12) Καραυᾶς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τσαγγεζί ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ἦτοι τῇ 6, 7 καὶ 8 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀπὸ τῆς ὥρας 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12 καὶ θὰ εἶναι τελειωτικὴ. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κομνηναίου τῇ 8 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζερμπίτης, διακηρύττει ὅτι δοθείσης μεζήκονος προσφορᾶς ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργηθείσης δημοπρασίας, τῇ 27 Ἰουνίου ἐπὶ τῶν τεμαχίων κάτω Βαμβακίστρα, Ἀριαιά, Μελισσόμάνδρα, Μανιάτη καὶ Κοκοροῦ, ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ τῇ 1 Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ξηροκαμπίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φάριδος καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς συμφώνως τῶν ὄρων τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι σχετικὰς πληροφορίες ἐν τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Φάριδος, καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμπίτης τῇ 9 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Μακαριωτίσσης Προκηρύττει ὅτι τὴν 1ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὥρας 9—11ης Πρὸς Μ. ἐπιτίθεται ἐν Δομβραίνῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θύτης Κωνσ. Γ. Κοτσιμπάρδη, εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς πενταετὴ ἐνοικίαν τοῦ ἀρόκτημα μετὰ θοσκησίμου ἐκτάσεως ἀγίου Νικολάου ἀλικῆς Δομβραίνης, ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται πᾶσιν δρχ. 2500 ἐτησίως. Ἐν Μονῇ Μακαριωτίσσης τῇ 14 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πιθαρίου διακηρύττει ὅτι ἐπιτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησιν τῶν ἐφετεινῆς ἐσοδείας προδοτομάλων τῆς Μονῆς ἰθαρίου ἀνερχομένων περὶ τὰ 130 κοιλὰ. Οἱ βουλομένοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως, κατατεθειμένων ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ παραλίᾳ Ἐραιοῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 25 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 π. μ. ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἐραιοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐν Μονῇ Πιθαρίου τῇ 1 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Δημιόδης γνωστοποιεῖ ὅτι ἐπιτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως δύο (2) βόες ἀραιότερες καὶ ἑκατὸν [100] ὄκ. τυροῦ ἰσοκῆ, τὴν Κυριακὴν 1ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν Καλάμας καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἡλίας Ζαφειράκου καὶ ἐνδὲς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη τιμὴ ὀρίζεται δι' ἑκάστην τῶν βόων δρ. 2000, καὶ δρ. 25 κατ' ὄκταν διὰ τὸν τυρόν. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσεὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ συμβολαιογραφεῖῳ τοῦ Ἡλίας Ζαφειράκου καὶ ἐν τῇ Μονῇ, καὶ δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν πᾶς ὁ βουλομένος.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Κεχροδουλίῳ τῆς Τήνου Γυναικείας Μονῆς Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Διακηρύττει ὅτι: Ἀπὸ τῆς 10-12 ὥρας τῆς 1ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐνεργηθίσεται ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Τήνου ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς κ. Δ. Λούδα η καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Π. Ἀφεντάκη πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνοικιάσεως διὰ δύο μὲν ἔτη τῶν διαφόρων οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν κειμένων ἐν τῇ πόλει Τήνου, δι' ἑξ ἔτη τῶν διαφόρων ἀγροτικῶν κτημάτων, ἀκριβῶς περιγραφόμενων ἐν τῇ διακηρύξει τῆς μονῆς ἢς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλομένοι παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ συμβολαιογράφου καὶ παρὰ τοῦ γραφείου ἡμῶν. Ἐν Γυναικείᾳ Μονῇ τῇ 10ῃ Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πεπολιτίσσης Προκηρύττει ὅτι ἐπιτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως τὸ εἰσπραττόμενον ἐτήσιον δικαίωμα παρὰ τῆς Μονῆς ὑπὸ τῶν κολλίγων ταύτης ἐμφυτευτῶν καὶ καλλιεργητῶν ἦτοι νόβαλλον 10]σο καὶ 6]σο ἐνίων ἐπὶ τοῦ παραχθισομένου σταφιδοκάρου ἐφετεινῆς ἐσοδείας τῶν εἰς τὰς θέσεις Φωνισκαριᾶ, Ξηρόδρουσις περιφερείας Κανινῶς καὶ Βοβίδης περιφερείας τοῦ χωρίου Βοβόδης κειμένων σταφιδοκάμων τῶν καὶ κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ ὄρους συγγραφεῖς ὑποχρεώσεις ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἐν Αἰγίῳ Συμβολαιογράφου Μ. Μητροπούλου καὶ τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Αἰγίῳ τὴν 25ην Ἰουλίου ἔτους 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρα 10-12 π. μ. καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον δὲ τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίου Μ. Μητροπούλου καὶ τούτου κωλυμένου ἐνώπιον παντὸς ἄλλου τῶν ἐν Αἰγίῳ τοιούτων. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ πᾶσιν τῶν 15.000 δραχμῶν. Οἱ συναγωνιστῆσόμενοι ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσι δραχμὰς 5.000 εἴτε εἰς τὸν διενεργουμένην τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφου Αἰγίου Μ. Μητροπούλου ἢ εἰς αὐτὸ τούτο τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς, ἄλλως τε εἰνὲ ἀπαράδεκτος ὡς καὶ ἀπαράδεκτος εἶνε καὶ πᾶσα δι' ἀνεφορᾶς προσφορὰ ἄνευ τῆς ἐγγυηθείσης. Οἱ ὀφείλονται τῆς Μονῆς ἢ διαδοκοὶ αὐτῆς ἐκ διαφορᾶς προσεχομένης ἐκ μισθώσεως ἢ ἀμφισβητήσεως ἢ καταπατήσεως Μοναστηριακοῦ κτήματος δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν συναγωνισμόν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Πεπολιτίσσης τῇ 6ῃ Ἰουλίου 1926.

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38 Ἀθήναι